

Hizb-ut Tahrir / Lübnan Vilâyeti Medya Bürosu'nun Trablus'taki I. Yıllık Konferans'taki Konuşması

H. 16 Ramazan 1427
M. 08 Ekim 2006

Konuşmacı: Dr. Eymen el-Kâdirî

Ey Konuk Kardeşler!

es-Selâmu 'Aleykum ve Rahmetullahi ve Berakâtuh,

Vicdanın derinliklerinden fıskıran ve Ümmet'in zihnini meşgul eden hayatî meseleleri masaya yatırmaya yönelik bu konferansımıza hoş geldiniz. Allah [Subhânehü ve Te'alâ]'dan, bu buluşmayı bereketlendirmesini ve oturumlara görüşleriniz ve diyaloglarınız yoluyla katılımlarınız ile bu konferansımızı zenginleştirmesini niyâz ederiz.

Ey Konuk Kardeşler!

Sorumluluk duygusu taşır hale gelen ve gün be gün uygulanan yönetim işleri üzerinde düşünen bir Ümmet, kalkınmış bir Ümmettir. Nitekim yüksek geçişli siyâsî değişim, farklı boyutlarda ülkeleri ve halkları içerisine alan bir değişimdir. Dolayısıyla halkın kaynakları üzerine çöreklenmiş fırkacı feodalist hegemonyanın gölgesinde veya engerek yılanı misâli “servet düşmanı” ve yolsuzluğun baş aktörü olan mevcut nizâmın himâyesi altında bir ekonomik yaşam tasavvur etmemiz mümkün değildir. Sırf temennînin bizi sonuca götürmesi de mümkün değildir. Aksi takdirde uykulu gözlere “Açıl Susam Açıl” diyen herkesin eşkıya kesildiği bir ortamda, İbni Heysem, Câbir Hayyam ve Harezmi gibi hayâllere dalarız.

İnsanların gaspedilmiş haklarını geri almak ve Kırk Haramileri yakalamak için Ali Baba mağarasının kapılarını kırması kaçınılmazdır. Bunun öncesinde sağlıklı kalkınmadan veya yapısal ilerlemeden bahsetmenin bir kıymeti yoktur.

Daha öncesinde edebî kalkınmadan veya yapısal ilerlemeden bahsetmenin bir kıymeti yoktur. Lübnan'ın siyâsî arenasında göregeldiğimiz “aktörlerin” çoğu, genel hayata girerek ifsat ettikleri gibi, peşi sıra tüm insanların özel hayatını da ifsat ettiler. “Aktörler” demekten hoşlanıyorum. Çünkü üstlendikleri rolün ne sorumluluğunu ne de gözetim kaygısını taşırlar. Konuşmamın kesilmesinden önce ifade etmeliyim ki bu aktörler grubu, Lübnan'da iktidar yanlıları ve karşıtlar denilen grupların oluşmasından beri hem destekçilerin hem de muhaliflerin içine işlemişlerdir.

Onlar, “siyâsetin olabilirlik sanatı” olduğuna inanırlar, bu nedenle hitaplarını süsleyen programlarını, herhangi bir şer'î kâideye veya temel alarak benimsedikleri ideolojik bir ölçüye dayandıramazlar. Bunun için dün yanlış deyip acımasızca eleştirdikleri şeyi bugün hoşgörü ile karşılayabilmektedirler. Dolayısıyla vakıanın seyri ve kişisel arzular, ne kadar kokuşmuş olursa olsun, onlar nezdinde, bir konuya ilişkin düşüncelerini ve gece-gündüz değişimi kadar değişken yöntemlerini dikte eden zorlayıcı faktördür. İşte böylece tüfeğin istikâmeti omuzdan omuza değişmekte, değişken çıkarlara göre de tavırlar borsası sarsılmaktadır. Genel seçim ittifakları kurulduğu zaman ise, hem milletvekilliği seçimlerindeki ittifaklarda hem de yerel (belediye) seçimlerindeki ittifaklarda farklılık, çelişki görülmektedir. Hatta seçim ittifaklarından doğan bu çelişki ve tutarsızlık, sendika seçimlerinden üniversitelerdeki öğrenci birlikleri seçimlerine kadar uzanmaktadır. İşte bu, çoğunlukla iktidarı destekleme veya karşı çıkma tavrını belirleyici olan, mantıkçı, kapitalist, menfaatçi ilkelerden dolayıdır.

Peki, politikalarında bağlandıkları esas nedir? Desek ki “Dînî akîdedir”, o takdirde akideleri ve bu akidelerinden çıkan metotları gereği, tarihin her aşamasında karşı cephede bulunanlar ile veya herhangi bir dini takmayanlar ile ittifak kurmalarını nasıl açıklayacağız?

Ya da desek ki “Siyâsî akıntıdır”, o takdirde solcu müttefik olarak liberal kapitalistlere yakınlaşmalarını, sonra liberal kapitalist olarak diğer solcu müttefiklere düşmanlık etmelerini nasıl

açıklayacağız?

Peki, dar bölgecilik bakışı bulunanlar, milliyetçi “ülkü” sahibi olanlar ile Arap-dışı bölgesel rollere açılımlar yapanlar birbirlerine nasıl yaklaşabilirler ki? “İsrail” varlığında harp generallerine ellerini uzatanlar ile Yahudi şer zümresinin Lübnan’dan çıkmasının sevinciyle zafer işaretlerini yaparak ellerini kaldıranlar birbirleriyle nasıl tokalaşabilirler ki?! Lübnan toprakları üzerinde “yabancı (!) varlık bulunmasını engelleyen” kararlar çıkardıkları için övünenler ile aynı kararları “vatanî egemenliğin defni” olarak yorumlayanlar birbirleriyle nasıl kucaklaşabilirler ki?

Mesele, arzuların güdümünde ve cüz’î çıkarları gerçekleştirmeye yönelik olduğu sürece örneklerin sayısı, sayılamayacak kadar çoktur ki bu, bazen bireysel, bazen partisel, bazen fırkasal, bazen ... olur, bazen de başka devletlerin çıkarları için olur.

Doğrusu onlar altında hareket ettikleri yüksek çatının alçak çatı olarak kalmasında ısrar etmekte, dolayısıyla çağrıda bulundukları projeler kısır kalmakta ve krizin kökenine etki etmeyip detayların çözümüne takılıp kalmaktadır. Zîra onlar, Batılı mihraklara ayak direseler bile, onların koydukları oyun kurallarına göre iş yaparlar. Sykes-Picot [İngiliz Dışişleri Bakanı Sykes ile Fransız Dışişleri Bakanı Picot arasında İslâmî Ortadoğu topraklarının paylaşımı hakkında 1916 yılında yapılan anlaşma] sürüsü dışında ötemezler. Mavi Larson Hattı dışında düşünemezler. Lübnan’a ilişkin devletlerarası kararların uygulanmasını talep etmenin ötesine gidemezler. Hatta 1559 sayılı kararı alenen eleştirse bile, onu reddedemezler. Bilakis kararın metnini hafifletme çabasına girerler veya yorumuna kaçarlar. Öyle ki devletlerarası meşruiyetin dışında çıktıkları söylenmesin! Satrançta rakibinin beklediği piyonları oynattığın sürece onu mat etmen mümkün değildir! Aynı şekilde senin için kazdığın hendeğe kendini attığın sürece düşmanla savaşman da mümkün değildir! İzzet aşkıyla yanan, şeref özlemiyle tutuşan bir Ümmet, yıldız olmaktan başkasına asla razı olmamalı, zifiri düşmanlarına geçit vermemelidir. Aksi halde, sönmüş kibrit çöplerinden başka bir şey bulamaz, bulduğu için de parlak yıldız hayâline kapılır!

Burada, 12 Temmuz’dan 1701 sayılı karara ulaşınca dek, Lübnan’ın içerisinde geçtiği deneyimi ele almamız kaçınılmazdır ki bu deneyimin Ümmet açısından hayır şeklinde neler getirdiğini ve belâ şeklinde neler götürdüğünü bilelim. Yine bu deneyimin, Şeriat-il Ğarrâ esasına odaklanarak Müslümanların beldelerini tek bir varlık halinde bütünleştirme projesi olan ve Ümmetin, siyâsî literatürünün en öncelikli meselesi olduğu konusunda uyanıklık kazandığı Büyük Ümmet Projesi açısından nasıl bir değeri olduğunu da bilelim.

Askerî gelişmeler, Yahudi ordusunun savaş doktrininin kırılmasını kanıtlamış, bir ucundan öte ucuna tüm dünyaya, meydan savaşındaki üstünlüğüne ilişkin tüm söylemlerin, sansasyonel yalanlardan ibaret olduğu mesajını vermiştir.

Bu meydan hezîmetinin doğurduğu birçok hususlar vardır:

- Başlıcası, Rabbine kavuşma özlemiyle, O’nun rızasını kazanma coşkusuyla, Şehidlere vaad ettiği kalıcı nimetler arzusuyla ölüme koşar hale getiren bir Savaş Doktrini!
- Bir diğeri de, kendilerine haince emirler yağdırma ve “efendiler” olarak kalabilsinler diye ellerindeki bilgileri “efendilerine” iletme rolü biçilinceye kadar güdümlü yöneticilerin kararları ve gizli dinleme araçlarına sahip Arap istihbârat teşkilâtları, çarpışma meydanında hazır bulunmamıştır!

O takdirde, bu deneyimin sonuçlarından biri de, bu içler acısı yönetimlerin utançlarına utanç katmış olmalarıdır. Bu ise, Arap ordularının Yahudi varlığı ile savaş tecrübesini yaşadıkları halde âciz kaldıklarını, dolayısıyla sanki birilerinin bu sünî savaşların, hezîmet ile sonuçlanması, hatta perde kapandıktan sonra aşağılık figüranların ve ayak takımlarının neler yapması gerektiği bile öngörülen bir senaryo ile sahnelenmiş tiyatrolar olduğuna dair kuşkusu varmışçasına, bu üstün güç ile iyi geçinmemiz ve “İsrail” varlığını tanımamız gerektiğini iddia ederek, bizleri yere serilmeye ve savaş özlemini terk etmeye çağırarak, günümüz vakası ve Ümmete dayatılan bu vakiya teslim olma gereğine ilişkin laflarıyla karnımızı doyurmaya çalışan İslâmî Âlemde gözünüzün gördüğü tüm devletçikler için kuşatıcı bir vasıftır.

Yahudi saldırısı meydana geldiğinde, Ümmet büyük çoğunluğu ile tüm engelleri geçmiş, samimi duyguları ve akîdenin üzerine yüklediği sorumluluk tavrını almış, nusretin “akîdevî

kardeşinden" yana olmasını temenni etmiş, tüm işlerin zirve noktası olan Cihâda katılma özlemi ile yanıp tutuşmuş ve Lübnan'daki evlatlarını desteklemesine engel olan kalın zincirlerden ve yüksek barikatlardan muzdarip olmuştur.

Her ne kadar muhasebe ve ihânetle suçlama demesek de İslâmî Âlemdeki mevcut nizamlara bazı haklı eleştiriler yöneltmiştir. Bunların başında Mısır ve Ürdün gibi "barış" anlaşmalarına imza atmış veya Suudi Arabistan gibi "barış" girişimlerinde bulunmuş devletler gelmektedir. Yine direnişin dostları olduklarını iddia edip Lübnan'daki siyâsî bir grubun müttefikleri olan Suriye ve İran'a özel bir şekilde muhasebe ve ihânet ile suçlama eleştirileri de yöneltmiştir. Bu iki devlet, en zor şartlarda ve en sıkıntılı bir anda Lübnan halkını ve direnişi yüz üstü bırakmış, masum kadın, erkek ve çocukları bölgedeki zorba, küstah, kâtil gücün kucağına terk etmiş ve otuz üç gün boyunca kuru açıklamalar ve pısrık tehditler dışında kıllarını dahi kıpırdatmamışlardır.

Uzun yıllardır gözlenen Güney'deki askerî başarı, gözlemcilere göre bazı etkenlere dönmektedir. Ümmet üzerindeki son derece kısmî etkisi ise, kendisini bağrına basacak siyâsî bir lider bulamayınca veya kendisini çepeçevre kuşatmış olan karanlık politikadan dolayı sönüp gitmiştir. Hakeza siyâset sahnesinde ve devletlerarası toplantı koridorlarında yahudiye ayakta tutan ve acısını tattıkları başarısızlık kayıplarının çoğunu telafi ettiren 1701 sayılı karar gelmiştir. Zîra bu karar cellat ile kurban, saldıran ile saldırılan arasındaki durumu değiştirmiş ve tehlike, Lübnanlı çevrelerin yahudiye canlandıran amelin yapılmasına imkan vermelerinden gelmiştir. Bundan dolayı bu gaspçı varlığa karşı silah kullanılmasını engelleyecek Güney Lübnan'a acil kuvvetlerin konuşlandırılması üzerinde odaklanılmıştır. Batılı odakların "orantısız güç kullanımı" olarak isimlendirdikleri bu varlığı engelleyecek ne bir icraât ne de bu varlığın işgâl ettiği Güneyde, devletlerarası kuvvetlerin varlığına işaret eden en küçük bir emâre yoktur. Bilakis devletlerarası kuvvetlerin konuşlandırılması Lübnan sınırlarının içiyle sınırlı kalıp işgal edilmiş Filistin'deki Yahudi varlığının sınırları içinde herhangi bir varlığı, hatta esâmesi bile yoktur! Oysa âdil olan; tüm kistaslara göre gayri-meşru olan bu sistematik vahşi yıkımın tüm neticelerini Yahudi varlığına yüklemektir.

Lübnan'daki "Karar sahipleri" izin belgelerine imza atmış, daha da ötesi yabancı kuvvetlerin gelmesini talep etmiş ve yalvarmıştır. Bu skandal icraatlara rağmen yönetim koltuğunda veya muhâlefet cephesinde veya olaya gerek doğrudan gerekse perde arkasından karışanlar olsun, Lübnan'ın önde gelen siyâsî kesimlerinin buna onay verdiklerini gördük! Kimilerinin "gözden geçirerek onay verdiler veya kerhen onayladılar" demesi bizi pek de ilgilendirmiyor. Çünkü egemenlik meselesi ne tefrikaya ne de pazarlığa bırakılır!

Gözü olan görüyor ki bu tehlikeli karar, siyâsî işgâl ve Batılı devletlerin dayatmalarına teslimiyet yoluyla "İsrail'e" askerî açıdan beceremediğini kazandırmıştır. Üzerine bastırarak vurguluyoruz ki kuşkusuz bu karar, masum şehit kanlarına yapılan küstahça bir ihânettir. Kesin bir şekilde eminiz ki onlar kanlarını ve canlarını, Lübnan leziz bir lokma olarak Avrupalı koalisyon ordularına verilsin diye fedâ etmemişlerdir. Onlardan biri âdeta şöyle sorar gibidir: Bu kanserimsi varlık için fitne tohumunu eken Amerika değil de Avrupa değil midir? Yoksa biz mi Balfour Deklarasyonu'nu unuttuk?!

Yakın bir zamandan beri Fransız Sömürgesi dönemini yeniden başlatmak için Fransa Parlamentosu'nda tavır alan ve yeniden başlatacak olan kanunun çıkarılmasına ısrar eden kişi Philippe Douste-Blazy değil midir?! Peki, bu adamın derdi ne? Alman Şansölyesi Merkel, Lübnan'daki Alman gücünün görevini "İsrail'i korumak" olarak belirlememiş midir?!

Hayretle karşılıyor ve soruyoruz: Lübnan'da veya Filistin'de veya Irak'ta veya Darfûr'da veya Afganistan'da, daha fazla katliam ve yıkımı hazırlayan ve hazırlayaduran Rice'ı bu heyet nasıl olur da karşılayabilir?! Bu mücrime ve arkasındaki Amerikan yöneticileri, delege ve cürümdeki ortağı Bolton vasıtasıyla sözde "Güvenlik" Konseyi'nin, "İsrail'i" hatta BM subaylarını katletmesini sırf kınamasına dahi engel olmamış mıdır?! Öyleyse nasıl olur da bu kişiden medet umabilirler, karşılamak ve karşısında eğilip bükülmeye koşabilirler?!

Muhakkak ki sadık bir Müslüman'ın vaadi, Müslümanların iki kiblesinden ilki olan İsrâ toprağının her karışı kurtarıncaya dek pazarlığa da, müzâkereye de, geri adıma da, teslimiyete

de, tâvize de, uzlaşmaya da yer vermeyen kesin bir vaattir. Filistin toprağından herhangi bir karışın veya karışların kurtarılmasını, üzerinde Sykes-Picot paçavrasından kalan musibet artığı yükseldiğı sürece başarılı bir kurtuluş olarak itibar etmiyoruz. Tek gerçek kurutuluş ise sadece Tevhid Kelimesi'nin yükseldiğı andır.

Tabii burada vakiya boyun eğen ve teslim olan kişiler şöyle seslerini yükseltecekler: “*Küçük Lübnan'ın önce Yahudi ordusu ardından da Amerika'nın cehennemî araçlarına karşı tek başına kalmasını mı istiyorsunuz?*”

İşitmek isteyen cevap: Tabii ki akıllı bir kimse bunu söylemez.

Bu son savaş, objektif değerlendirmede bulunanların stratejik öngörü verilerini haklı çıkartmıştır. Nitekim “İsrail”, Ümmet içerisindeki mevcut nizamların, Avrupa-Amerika örtüsü altında desteklenmiş İngiliz sömürgeciliğı ile yetinmeyen ihânetsel işbirlikleri olmasaydı, tâ baştan ortaya çıkamazdı. Yine bu nizamlar, “İsrail”e yönelik Batılı-Amerikan desteğini kolaylaştırmış olmasalardı, “İsrail”in varlığının devam etmesi mümkün değildi.

Bu savaş gösterdi ki bu kanserimsi virüsü yok etmek sadece savunma savaşı ile imkânsızdır. Dolayısıyla yapılması gereken, sadece düşmana zarar vermek değil bilakis kökünden söküp atmaktır.

Şu halde bölgedeki ve bilhassa Lübnan'daki siyâsî vakianın dakik bir anlayış ile anlaşılmasına ve Lübnan da dahil bu bölgesel arenada cereyan eden devletlerarası çatışmanın hakikatinde derinleşmesine çağırıyoruz. Nitekim Chirac'ı yani Fransa'yı eleştiren Cumhurbaşkanı Emil Lehud'un son beyânatından ve eski bakan ve milletvekili Velit Canpolat'ın Amerikan politikasına çatan beyânatından, ayrıca Suriye devletinin kuvvetlerini Lübnan'a hem sokmasının hem de çıkarmasının Amerika'nın kararıyla olmasından, Lübnan eski Başbakanı Rafik-ul Hariri suikastinden sonra Fransa'nın tetiklediğı Avrupalı baskıları hafifletmek üzere Suriye'deki rejimin savunulmasına yönelik koparılan yaygaralardan, ortada bir Amerika-Avrupa çatışmasının bulunduğunu anlayabiliriz.

Bu bakış açımıza binâen aşağıdaki noktaları düşünmeye ve idrak etmeye çağırıyoruz:

1. 1860 yılındaki Cebel olaylarından beri [Lübnan'ı 1842'den beri elinde tutan yerel Dürzî Şihâb prensleri yönetiminin, dini taifeler arasındaki çekişmeler sonucunda 1860'da Marunileri katlettiğı ve ardından Fransa'nın müdahale ettiğı olaylar] Lübnan'daki tâifeler çatışması, bölgeye nüfuz etme çatışması doğrultusunda Batılı devletlerin suiistimal ettiğı iç çatışmaların yansımasından başka bir şey değildir. Lübnan, fırkacı oluşumu ve kırılğan yapısıyla parçalanmaların devam etmesi ve çatışmaların patlak vermesi için halen elverişli bir ortamdır ve böyle giderse böyle de devam edecektir. Çünkü bu, tabiatından ve yapısından bir parçadır. Buna binâen bizler Lübnan'ın, Müslümanların beldelerinden ayrılmaz bir parça olduğı hale yani 1920 öncesindeki [Fransız mandası haline gelmeden önceki] durumuna döndürülmesine çağırıyoruz ki işte bu ancak, Lübnan ve Müslümanların diğer beldeleri büyük devlet istikrarı ve sükuneti ile nimetlendirecek olan Hilâfet Projesi'dir.

2. 8 Martçılar [Suriye yanlıları, Amerikan cephesi] ile 14 Martçılar [Suriye karşıtları, Fransız-İngiliz cephesi] arasındaki mevcut parçalanmışlık, 1975 yılındaki Lübnan İç Savaşı'na [1975-1991 yılları arasında Güney'deki Müslümanlar ile Kuzey'deki ve iktidardaki Hristiyanlar arasında şiddetli çatışmalar şeklinde başlayıp savaşı kaybetmek üzere olan Hristiyanlar lehine “İsrail” ve Suriye'nin müdahaleleri sonrasında düşük yoğunluklu çatışmalara dönüşen savaş] benzer yeni bir patlamanın habercisidir. Amerika, Avrupa'nın kendi nüfuzunu sökmeye asla izin vermeyecektir. Bundan dolayı, Amerika, nüfuzunu ve kazançlarını korumak için Lübnan'daki fitilleri ateşlemeye hazırdır. Zira Amerika daha önce de, sonucunu Allah'tan başka kimsenin bilmediğı Irak'taki fırkacı fitne savaşının patlak vermesinde MOSSAD'ın yardımıyla başarı elde etmiştir. Eğer durum Lübnan'ı, halkı ile birlikte yakmayı gerektirse dahi Amerika bunu yapmada da asla tereddüt etmeyecektir. Nitekim Amerika, “Kaos Teorisi” politikasını açıklamıştır. Dolayısıyla Amerika ve Avrupa'nın projesine ancak bunların kapasitesinde veya daha büyük kapasitede alternatif bir proje rakip olabilir ki işte bu ancak Hilâfet Projesi'dir.

3. 8 Martçılar ile 14 Martçılar denilen çekişmeli tarafları, fırkacılık yapısından bu veya şu devlete uşaklıktan kurtulup gerek bölgesel gerekse devletlerarası tüm müdahaleler karşısında tek saf olmaya, bölgeyi ve Lübnan'ı uşaklık ve hegemonya şerlerinden savunup kurtaracak yegâne

kurtuluş projesine davet ediyoruz ki işte bu ancak İslâmî Hilâfet Projesi'dir.

4. Müslüman olsun olmasın, tüm Lübnan halkını, iç savaşın semeresini yabancılardan başkasının hasat etmediğini, sıkıntılarını ise ülke halkının çektiğini anlamaya çağırıyoruz. Bir Arap atasözü der ki: [] "Denenmiş deneyen, aklını yitirendir." İslâm Nizâmı'nda ise fırkacı kıvılcımlar şu ayet ile söndürülmüştür:

Dinde zorlama yoktur. [el-Bakara 256]

Tarih göstermiştir ki İslâm Nizâmı dosdoğru bir şekilde uygulandığı zamanlarda, İslâmî Devlet şu kâideye binâen tüm tebâsına tek bir bakışla bakmaktaydı: « »

İnsaftan (merhamet ve adâletten) **bizim için olan onlar için de vardır ve intisaftan** (haklardan) **bizim için olan onlar için de vardır.**

5. Muhakkak ki fakirlik ve yoksulluk zilleti, hastaneler kapısında kuyruk beklemek, taksitlerini düşürmek için okul idarelerinden merhamet dilemek, rızık peşinde utanarak koşmak, mahremiyeti koruyacak bir mesken elde etmeye çabalamak, her ne olursa olsun tüm bu aksaklıkların herhangi şekilde devam etmesi câiz değildir ve nihâi olarak köklü bir şekilde, aniden ve acilen çözümlenmesi gerekir. Ayrıca yetki(siz)lerin öncelikli harcama kalemlerini hazırlamaları ve mâlî kaynakları düzenlemeleri gerekir. Yapmadıkları takdirde sorumluluk onlara ve Lübnan'daki halka ait olur. İslâm'daki İktisâdî Nizâm ise fakire vermek üzere zenginden alır ve öncelikli harcamaları otomatik olarak tanzim eder. Kamu malı yerine konulup özel mülkiyet faiz, ğabn [fahiş fiyat] ve ihtikâr [stokçuluk]... zorunlu vergiler günahından korunduğu zaman, fakire dek ulaşan dolaylı vergiler İslâm'da olmaz. O takdirde, 'Umer İbn-u 'Abdul'Azîz döneminde tarihin kaydettiği gibi netice muhteşem olur. Vaktaki zekât malları sokak başlarına bırakıldığı halde ihtiyaç duyup alacak bir kimse bulunmamıştı. İşte bu güvenceyi verecek olan, ancak Hilâfet Projesi'dir.

6. Müslümanların beldelerindeki orduların silahlandırılması sorunu, -Lübnan'daki ordunun silahlandırılması sorunu bunlardan biridir- kronik bir problemdir. Başlıca nedeni de, mevcut nizamların, Batı'daki yönetim odaklarının dayatmalarına boyun eğmesinde yatmaktadır. Zira Müslümanların beldelerinde ağır harp sanayisinin kurulmasına izin verilmemektedir. Arap olan ve olmayan beldelerde "dost ve müttefik" denilen devletlerden, Lübnan'daki orduyu herhangi bir yabancı düşmana karşı koyabilecek yetenekte silahlar ile donatmalarının talep edilmesine çağırıyoruz. Nitekim iktidardaki yönetim [İngiliz-Fransız yanlıları], tüm maskeler düşsün diye, bilhassa "Koruyuculuk" iddiasında bulunanlar [Suriye] ile "Büyük Şeytan'a düşmanlık" iddiasında bulunanların [İran] maskeleri düşsün diye, Lübnan'daki ordunun silah ile donatılmasını engellemesiyle nam salmıştır.

Hilâfet'e gelince; O ancak şer'i hükmün gerektirdiklerini yapar, muazzam bir harp sanayisi oluşturur, en üstün eğitim ile orduyu eğitir, akıl-bâliğ olan her erkeği silah altına alır. İşte o vakit, Ümmetin safları düzene girer, tek adamın komutu ile harekete geçer, bir ucu Dâr-ul Beydâ'dan [Fas'taki Kazablanka] başlayıp diğer uçları Cakarta'ya [Endonezya], Kazan'a [Tataristan], Türkistan'a ve Dâr-us Selâm'a [Tanzanya] uzanan bir ordu ile ilerler ve Filistin'de, Afganistan'da, Çeçenistan'da, Kafkasya'da, Dârfûr'da, Güney-Sudan'da, Filipinler'de, Irak'ta, her nerede olursa olsun, her tür yabancı gücün varlığını silip süpürerek esen kasırga gibi hareket eder.

Bâtıl devletler, "Çok-uluslu Kuvvetler", "NATO", "Unifel"... gibi farklı isimler altında bâtıl üzerine bir araya geliyorlarsa, gasp edilmiş şerefimizi geri almak evlatlarımızı, yetimlerimizi ve kadınlarımızı sömürgeciliğin kucağına atmaktan korumak amacıyla hak üzerinde bir araya neden gelmeyelim ki?

Son söz olarak;

Muhakkak ki Ümmet, kendisini boğan çatışmanın ve karşı karşıya kaldığı tehdidin hakikatine karşı uyandı ve uyanıklaşmaya başladı. Ümmetin seçeneği, ya İslâm'ın izzeti, adâleti ve rahmeti ile yaşamaktır, ya da çağdaş barbarlığın ayakları altında ezilip kalmaktır ki bu, Allah'ın izniyle Allah'ın vâadi olan Nusret gelinceye ve Temkîn (yeryüzüne yerleşim) gerçekleşinceye kadar sarsılmaz bir imân, boyun eğmez bir irâde, gevşemez bir cesâret ve bitmek-tükenmek bilmeyen bir azîm ile, arzulanan köklü değişim yolunda fedâkârlık üstün fedâkârlık eden samîmi, muttakî ve

şerefli mü'minler sayesinde kesinlikle olmayacaktır.

Dikkat edin! Allah'ın o muhteşem şafağın doğmasına izin vereceği gün, mutlaka sâdık nusret günü olacaktır ki o güne hiçbir şâibe dokunamayacak ve hiçbir musibet çarpamayacaktır.

Ey Allahım! Mü'minler grubundan olmamızı kolaylaştır! Onlar ki Ümmet'i Sancağı etrafında toparlayan mübârek Hak Devleti, Cihâd Devleti, Kur'anî Adâlet Devleti onların omuzlarında yükselir. Ey Allahım! Bizleri Hilâfet Devleti'nin erlerinden kıl! Onlar ki Beyt-ul Makdis'i [Kudüs'ü] yahudi mikrobundan, er-Raşîd'in başkentini [Bağdâd'ı] AIDS müptelâlarından [işgâl askerlerinden] kurtarırlar. Ey Allahım! Bizleri Nusretin ile destekle, Hak Kelâmı ve Hak Dîni yücelt! Bizleri, bizlere şehâdet şerbetini tattıracak alaylar arasında, Râşid bir Emîr etrafında birleştire, Ey Allahım!

Vellezîne Âhir-u Da'vâhum En-il Hamd-u Li'llahi Rabb-il 'Âlemîn

Onlar (o kimselerdir) ki duâlarının sonu Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir. [Yûnus 10]